

Onbespoten Onderbanken...

Als u dit leest zult u waarschijnlijk denken aan een flauwe grap of aan een contradictio in terminis. Het tweede is waar, maar er gloort hoop.

Natuurlijk moeten de agrariërs hun gewassen en vruchten kunnen beschermen tegen schadelijke dieren – plaagbeesten noemt men dat, zacht uitgedrukt – en natuurlijk moeten op de percelen schadelijke planten zo veel mogelijk bestreden worden. Het gaat immers om opbrengst, om bestaan.

In de vicieuze cirkel van banken, chemische industrie en voedselproducenten is de agrariër slechts een speelbal die mee dobbert op de stromingen van eb en vloed. Zij zijn de gegijzelden van het systeem en kunnen er welhaast niet aan ontsnappen.

Ondanks dat zij de bezitter dan wel uitbater zijn van het meest elementaire productiemiddel – de vruchtbare Limburgse klei – moeten zij hun dierbaar bezit toch telkens weer een chemokuur geven om de door anderen voorgeschreven producten te mogen leveren.

Waarom dan toch die hoop? Is het nu “wishfull thinking” van mij of is het zo dat dit jaar inderdaad minder in de openbare bermen gespoten is? Ik meen een lichte verbetering te bespeuren. Toch zie je nog weer dat opeens bij andere percelen wél weer gretig van de gifspuit gebruik is gemaakt.

Zo is een berm/talud in de Maastrichterweg, tussen de Dorpsstraat en de Geerstraat praktisch helemaal kapot gespoten. Zinloos.

Zo zijn plaatselijk in de Moltweg, ter plaatse van een in buitenlandse handen zijnde perceel, op diverse plekken in de berm lelijke gele aftekeningen te zien, die niet veel goeds voorspellen.

Zo is aan de rand van datzelfde perceel, maar nu aan de kant van de Maastrichterweg, dezelfde “vergeling” waarneembaar.

Lang leve het vliegend hert op die plek, want daar is dus absoluut geen rekening mee gehouden!!!

En wij maar denken dat de overheden iets zouden doen ter bescherming van de landschappelijke en natuurlijke waarden in het buitengebied.

Ter hoogte van de Roerweg, staat in een ouderwetse weide een kudde van 12 dikbillen en een reusachtige stier. Je denkt aan schilderijen van Potter en raakt bijna vertederd bij het zien van al die welvaart. Grazige weiden! Kijk zo kan het ook, niks kapot gespoten bermen, hier zie je nog de uitgebloeide paardebloemen als bolle belleblaasjes in het diepgroene gras staan.

Zo klaar, om door een kindersnoetje weggeblazen te worden. De eeuwig grazende koeien staren je even ondoorgrondelijk aan om vervolgens hun maalwerk weer in beweging te zetten. Wat een zalige rust geeft dat!

Aan de overkant, in de berm, heeft iemand zich toch niet kunnen bedwingen en de grootbladige paardebloem - kettingstruik in de volksmond – een flinke dosis vergif toegediend. Hoe zielig moet je zijn als je denkt dat te moeten doen. Hij kon het spuiten niet laten..... (Vrij naar Wim Sonneveld)
Toch geloof ik dat er eens een tijd zal komen waar wij kunnen spreken van Onbespoten Onderbanken.

In de Eindstraat, als je de lindeboom op de hoek van de Maastrichterweg nadert, ruik je in de vochtige avondlucht de peperzoete geur van de meidoorn, binnenkort zal de zalvende lindebloesem dat overnemen, zal de omgeving van de boom weer zacht zoemen van de bijen en zal de gemeente Onderbanken wellicht weer het verkeersbord voor het vliegend hert plaatsen. Alweer het derde jaar op rij..... en nog snappen die prachtkevers er niets van.

Pierre Lindner

Schilderij: Frans Coumans